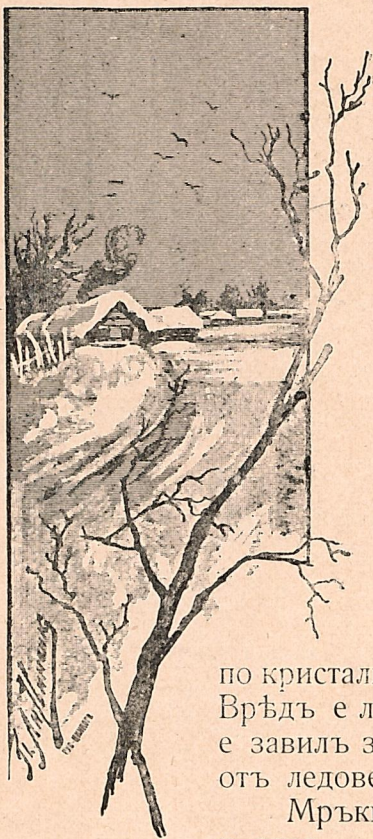

Какринското ханче.

(по Заимовъ и др.).

Прѣзъ 1872 година на третия день на Рождество Христово слѣдъ пладнѣ, нѣкакъвъ си пжтникъ прѣкрачи набързо дългия мостъ на рѣката Осъмъ. Той изпъна високата ржтлина надъ градеца и пое шосето, което води отъ Ловечъ за Севлиево.

Слънцето наваляше къмъ юго-западъ. Студениятъ въздухъ едва пропускаше слабитъ му лжчи, които блѣскаха

по кристалнитѣ снѣжни звѣздички. Врѣдъ е люта зима; дебелъ снѣгъ е завилъ земята; рѣката е скована отъ ледове.

Мрѣкваше. Врѣмето бѣ тихо и ясно — прѣдвѣщаваше студена

зимна нощъ.

Пжтникътъ се обърна за послѣдень пжтъ къмъ градеца, продума на себѣ си нѣщо, прѣкръсти се и закрачи по отъпканата *пъртина*. Той бѣ облеченъ съ овчарски дрехи; снѣгътъ скърцаше подъ краката му, които бѣха обвити въ бѣли навуща съ гъсто обиколени черни върви.